

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 207/07-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. augusta 2007 predbežne prerokoval sťažnosť B. K., K., zastúpeného advokátom JUDr. A. N., Advokátska kancelária, P., vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu Košice v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoP 47/06 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť B. K. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. februára 2007 doručená sťažnosť B. K., K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu Košice (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoP 47/06.

Okrem vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a príkazu, aby krajský súd konal bez zbytočných prieťahov, požaduje sťažovateľ priznať primerané finančné zadost'učinenie v sume 30 000 Sk a úhradu trov konania.

V predloženej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že Okresný súd Košice II rozsudkom z 30. novembra 2005 rozviedol jeho manželstvo. Proti rozsudku podala odporkyňa odvolanie doručené prvostupňovému súdu 26. januára 2006. Spis bol na základe podaného odvolania predložený krajskému súdu 1. februára 2006. Sťažovateľ sa po doručení výzvy krajského súdu k podanému odvolaniu vyjadril podaním, ktoré mu bolo doručené 8. februára 2006. V nastávajúcom období bol krajský súd vo veci nečinný napriek tomu, že sťažovateľ urgoval nariadenie pojednávania podaniami z 31. mája 2006 a z 27. októbra 2006. Nakoniec sťažovateľ doručil 19. januára 2007 krajskému súdu sťažnosť na jeho nečinnosť a žiadal zjednanie nápravy. V odpovedi zo 7. februára 2007 predseda krajského súdu uviedol, že o odvolaní odporkyne nemohlo byť rozhodnuté, pretože na výzvu odvolacieho súdu nezaplatila súdny poplatok za odvolanie. Odporkyňa požiadala následne o oslobodenie od súdnych poplatkov a z toho dôvodu odvolací súd rozhodol 31. januára 2007 vec vrátil súdu prvého stupňa, aby o žiadosti odporkyne rozhodol.

Sťažovateľ sa domnieva, že popísaným postupom krajského súdu „*bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Zároveň sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že obdobie od podania odvolanie do rozhodnutia krajského súdu vyvoláva u neho dlhodobý ním nezavinený stav právnej neistoty. Podľa sťažovateľa odporkyňa podala účelové odvolanie proti rozsudku, ktorým ich manželstvo bolo rozvedené z dôvodu, aby po dlhšiu dobu dostávala manželské výživné, ktoré jej sťažovateľ platí. Sťažovateľ poukazuje aj na tú skutočnosť, že odporkyňa súhlasila s rozvodom manželstva*“.

Ďalej sa v sťažnosti uvádza, že „*pomery sťažovateľa sa počas rozvodového konania zmenili, pretože tento sa stal starobným dôchodcom a tým sa mu znížil mesačný príjem. Sťažovateľ v dôsledku nečinnosti odvolacieho súdu je bezdôvodne dlhodobo v neistote*

vo svojom osobnom stave“. Tým sťažovateľ zdôvodnil výšku požadovaného primeraného finančného zadostučinenia.

Sťažovateľ v závere svojej sťažnosti žiada, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoP 47/06 porušil základné právo B. K., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Krajskému súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoP 47/06 prikazuje konať vo veci bez zbytočných prietahov.

3. B. K. priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 30.000.- Sk (tridsaťtisíc korún slovenských), ktoré jemu je Krajský súd v Košiciach povinný vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. B. K. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 10.816,- Sk (desaťtisícosemstošestnásť korún slovenských), ktorú je Krajský súd v Košiciach povinný vyplatiť na účet advokáta JUDr. A. N. do 1 mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia ústavný súd môže odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

Ústavný súd z predloženej sťažnosti a z jej príloh zistil, že predmetná vec bola predložená krajskému súdu 1. februára 2006. Krajský súd má prerokovať a rozhodnúť o odvolaní, ktoré podala odporkyňa proti prvostupňovému rozsudku v konaní o rozvode manželstva.

Ústavný súd poukazuje na súvislosť posudzovaného prípadu s ustanovením § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Špecifickosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy teda spočíva okrem iného aj v tom, že k jej podaniu môže zásadne dôjsť až subsidiárne. Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných.

Ústavný súd pripomína, že v takom konaní, v ktorom sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, považuje za účinný prostriedok nápravy postupu všeobecného súdu sťažnosť podľa § 62 zákona č. 757/2004 Zb. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (dopytovanie sa na priebeh konania, resp. urgovanie nariadenia termínu pojednávania nenahrádza sťažnosť podanú v zmysle citovaného zákonného ustanovenia).

Keďže sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 21. februára 2007, teda štrnásť dní po odpovedi predsedu krajského súdu na podanú sťažnosť na postup krajského súdu (7. február 2007), možno túto sťažnosť vyhodnotiť ako formálnu, pretože nevytvára dostatočný priestor na to, aby predseda krajského súdu mohol prijať účinné opatrenia na odstránenie prieťahov v konaní.

Formálne uplatnenie sťažnosti na prieťahy v konaní orgánu štátnej správy súdov ústavný súd štandardne považuje za dôvod na odmietnutie sťažnosti, ktorou sa namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (m. m. IV. ÚS 278/04, IV. ÚS 306/04, IV. ÚS 74/05).

Ústavný súd tak podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde konštatuje, že posudzovaná sťažnosť je v uvedených okolnostiach prípadu neprípustná.

Z týchto dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku uznesenia. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. augusta 2007